

Soulmates

*Het verhaal van
Crystal*

Joss Stirling

Blossom Books

Andere delen in de Soulmates-serie:

- * Het verhaal van Sky
- * Het verhaal van Phoenix

NUR 285/GGP021301

© MMXIII Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXII Joss Stirling

First published bij Oxford University Press

Oorspronkelijke titel: *Seeking Crystal*

Nederlandse vertaling: Carolien Metaal

Omslagontwerp: Annemieke Groenhuijzen

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossom Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

blossombooks.nl

Voor mijn zus Jane,
die met mij door Venetië is gevaren

HOOFDSTUK 1

Denver, Colorado

De avond waarop mijn leven veranderde, begon met het eten van een ongelooflijk lekker toetje: frambozencheesecake met chocoladesaus. Mijn zus en ik waren net aangekomen in Amerika vanuit Italië en hadden ontzettend veel last van een jetlag. Zo'n jetlag waarbij je je ogen moet openhouden met lucifers en je hoofd zo zwaar voelt dat het van je nek dreigt te rollen. Uit ervaring wisten we dat we moesten proberen wakker te blijven tot een redelijk tijdstip, omdat onze biologische klok het anders nooit meer zou inhalen. Dus waren we uit eten gegaan in plaats van ons bed in te duiken, wat ik veel liever had gedaan. En als we dan toch onze nachtrust moesten opofferen voor de goede zaak, hadden we op z'n minst een lekkere zoete beloning verdiend. Ik was niet teleurgesteld.

Diamond zat haar toetje zorgvuldig te ontleden, dat ze met nul eetlust naar binnen lepelde. Ik had het mijne al op. 'Heb je al bedacht wat je morgen gaat doen als ik op de conferentie ben?' vroeg ze. 'Je zou achterin kunnen gaan zitten, maar ik denk niet dat 'Hoe om te gaan met criminele Savants' de meest opwindende ervaring van je leven zal worden.'

Wat kende ze me toch goed. Ik had er echt geen behoefte aan om me door een stelletje getalenteerde types die beschikten over verbijs-terend hoge zintuiglijke waarneming, te laten vertellen hoe geweldig ze allemaal waren in het oplossen van wereldproblemen. Ik moest al gapen bij de gedachte, dus lezingen aanhoren over dingen waar ik eigenlijk niet veel vanaf wist, zou waarschijnlijk een coma veroorzaken. ‘Misschien sla ik het maar een keertje over.’

‘Ik denk niet dat ze dat erg zullen vinden.’ Ik had Diamond aangestoken met mijn gegaap, maar zij verborg het achter een servet.

‘Wie zijn ‘ze’?’

‘Dat heb ik je toch verteld.’

Zou ze echt de helft van haar toetje laten staan? Ik wierp er een hoopvolle blik op en draaide mijn vork tussen mijn vingers. ‘O ja? Sorry, daar zal ik wel niet echt naar geluisterd hebben. Je kent me: ik ben alleen voor de gezelligheid meegegaan.’

Diamond zuchtte. Ze had het opgegeven mijn aandacht te vragen voor dingen die ik volgens haar moest weten, en erkende inmiddels dat ik van nature koppig was en dus alleen luisterde als het me uitkwam. Ik ben nogal een lastige jongere zus. ‘Dan kan ik het je maar beter nog een keer vertellen, want je zult ongetwijfeld een paar mensen van de conferentie op de recepties ontmoeten.’ Ze klonk, zoals altijd, oneindig geduldig. ‘De conferentie is georganiseerd door de invloedrijke Amerikaanse Savant-familie Benedict, waarvan er een aantal werkzaam zijn bij politie en justitie.’

‘En die invloedrijke familie heeft de internationale vreedstichter Diamond Brook gewoon gesmeekt om hun sterspreker te zijn.’ Ik grijnsde naar haar. ‘Ze boffen maar dat ze jou hebben weten te strikken.’

‘Hou op, Crystal, zo is het helemaal niet.’ Mijn lovende opmerking veroorzaakte een aandoenlijke blos op Diamonds gezicht. ‘Er zijn geen sterren in het Savant Netwerk. We werken allemaal samen.’

Yeah, right. Iedereen wist hoe bijzonder zij was. En dat gold dus niet voor mij. Ik ging alleen maar mee op deze uitstapjes als haar tassen-drager; ik was een roadie op de Diamond-tournee.

‘Ik weet nog niet wat ik ga doen. Misschien een beetje shoppen.’ Ik schraapte de laatste restjes chocoladesaus van mijn bord en tekende kunstige krullen met de tanden van mijn vork. ‘Ik heb een nieuwe spijkerbroek nodig en Denver lijkt me wel een goede plek om op koopjesjacht te gaan – veel goedkoper dan thuis. In shoppen ben ik tenminste wel goed.’

Mijn onbenullige voornemen veroorzaakte de bekende uitdrukking op Diamonds gezicht; die blik waarbij haar gevoelvolle bruine ogen overstromden van bezorgdheid. Nu kwam de zusterlijke pep-talk. Ze kon zich niet inhouden, ook al waren we allebei zo moe dat we uitgezakt op onze stoelen zaten. ‘Nou eigenlijk, Crystal, hoopte ik dat je misschien, je weet wel, de komende paar dagen serieus over je toekomst na ging denken. Ik heb een stapel folders bij me van opleidingen waar je herexamens kunt doen. Die zitten in mijn koffer in het hotel.’

Ik haalde mijn schouders op. Ik had totaal geen zin om het daarover te hebben, niet nu ik nog aan het nagenieten was van de smaak van chocolade.

‘En als je daar geen zin in hebt, kunnen we misschien nadenken over een stage? Je bent altijd gek geweest op mode en ontwerpen. We zouden signora Carrera kunnen vragen of ze hulp nodig heeft voor het carnaval. Het zou een geweldige ervaring zijn om te leren hoe je zo veel verschillende soorten kostuums in zo’n korte tijd kunt vervaardigen.’

Ik weet dat ze nu al tot over haar oren in het werk zit, omdat ze ook een aantal kostuums maakt voor een grote Hollywoodfilm die volgende maand in Venetië wordt opgenomen.’

Dat klonk interessant, maar de spraakzame ober kwam net terug om met de flair van een acteur onze koffiemokken bij te vullen. Misschien was hij er wel een, had hij – net als ik – ‘even pauze’ tot zijn volgende baan. Hoewel ik, om eerlijk te zijn, op mijn negentiende mijn carrière nog niet eens op gang had gebracht.

‘Alles naar wens, dames?’ vroeg hij. Hij had alleen maar oog voor mijn zus en smachtte naar een complimentje. Ik zag dat hij nu al verliefd was geworden op Diamond, iets wat de meeste bezitters van het Y-chromosoom overkwam.

‘Het was heerlijk, dank u.’ Haar bobkapsel deinde lichtjes toen ze naar hem opkeek en hem een van haar liefste lachjes schonk. Diamond had de keurige, donkere, veerkrachtige coupe en de gelaatstrekken van een Cleopatra, Elizabeth Taylor style. In Diamonds geval is de gelijkenis met de koningin echt, omdat onze moeder Egyptisch was. Papa is als Brits diplomaat op een post in Caïro verliefd geworden op mama en heeft haar meegenomen als zijn bruid. We vormden echt een internationaal gezin – Diamond en ik woonden nu in Venetië, zo’n beetje halverwege onze wortels in de lommerrijke Home Countries en de stoffige oevers van de Nijl. Ik had niet het gevoel dat ik in één bepaald land thuishoorde. Italië was een soort geadopteerd vaderland. Had het met dat gevoel van ontworteld zijn te maken dat ik me vaak zo ontevreden over mezelf voelde?

Eindelijk bedacht de overbeleefde ober dat hij ook geïnteresseerd was in mijn mening. ‘En hoe was uw dessert?’

‘Heerlijk.’ Ik glimlachte, maar zijn aandacht was alweer terug-

geschoten naar mijn zus. Hij trok zich tevredengesteld terug, waarbij zijn blik vooral op Diamond bleef hangen. Ik kon het hem niet kwalijk nemen: ik heb de opvallende farao-gelaatstrekken geërfd – de geprononceerde neus en volle wenkbrauwen – maar niets van de bevalligheid, omdat die uiterlijkheden in mijn geval worden bekroond met de leeuwenmanen van mijn vaders kant. Savants hebben vaak een nogal ingewikkelde familiegeschiedenis en die van ons vormt daarop geen uitzondering. Papa had een Venetiaanse moeder met het haar van noordelijke Italianen: een overvloed aan krullen variërend in kleur van poepbruin tot zongebleekt blond, die je soms ook wel op de schilderijen van oude meesters zag. Alleen was mijn haar niet glad en golvend als van een madonna, maar had ik een kop vol krullend pluishaar. Ik voelde me altijd een soort schurftige leeuwin naast mijn zus, de zacht glanzende, exquise poes.

Het toeristische Hard Rock Café stroomde vol studenten en reizigers. Het geluidsniveau steeg en onze ober rende zich de benen uit zijn lijf. Ik merkte dat mijn blik werd getrokken naar een glazen vitrine, waar volgens het bordje een jasje in hing van Michael Jackson. Door de vreemde optische illusie leek het hoofd van mijn spiegelbeeld uit de hals van dat jasje te steken. Ik gaapte weer. Waar hadden we het ook alweer over? O ja.

‘Wil je echt dat ik voor signora Carriera ga werken? Dat wordt gewoon slavenarbeid.’ Ik kende de kostuumnaaister, onze onderbuurvrouw in Venetië, behoorlijk goed, aangezien ik vaak haar hond uitliet als ze het druk had. Ze was best een aardige buurvrouw, maar zou een veeleisende baas zijn. Ik kreeg al de rillingen als ik er alleen al aan dacht hoeveel beslag ze op mijn tijd zou leggen.

Diamond schoof haar toetje opzij. ‘Ik vind het verschrikkelijk om te

zien dat jij je leven zo vergooit.’

‘Ik heb ook een hekel aan weggooien. Schuif die maar hiernaartoe. Die cheesecake is *ledge*.’

‘Wat?’

‘*Legendary*.’

Mijn zus zuchtte en slikte de opmerking in dat ik met mijn lengte van ruim één meter tachtig op mijn gewicht moest letten. Niet dat ik dik was, maar – hoe noemde ze dat ook alweer? – o ja, in vergelijking met mijn andere zussen was ik een amazone, gezegend met maatje zesendertig. Mij maakte het niet uit. Op wie moest ik nou indruk maken? Ik werd nooit mee uit gevraagd, want alle jongens waren kleiner dan ik en bang om uitgelachen te worden. ‘Bonestaak’ is nog de aardigste bijnaam die ik in Engeland, op het internaat waar ik gezeten heb, heb moeten verdragen.

‘Je moet niet denken dat ik het niet begrijp, Crystal. Het was afschuwelijk om papa te verliezen tijdens je eindexamenjaar,’ vervolgde Diamond vriendelijk.

Ik nam nog een flinke hap en slikte de vlaag van verdriet weg die haar opmerking had losgemaakt. ‘Afschuwelijk’ kwam nog niet eens in de buurt van het emotionele dal waarin ik had gezeten. Hij was mijn enige bewonderaar in de familie geweest, had altijd mijn kant gekozen als ik in mijn nadeel werd vergeleken met mijn zes oudere broers en zussen. Hij had mijn lengte grappig gevonden en noemde me te pas en te onpas zijn ‘kleine meisje’, ook al kon ik de kale plek tussen de krulletjes boven op zijn hoofd zien als we naast elkaar stonden. Geen wonder dat ik mijn examen spectaculair verknald had. Zijn overlijden had er bij mij diep in gehakt.

Diamond streek zachtjes over mijn pols in een poging me te troosten,

hoewel het verdriet zich buiten het bereik van dergelijke gebaren bevond. ‘Mama heeft me gevraagd voor je te zorgen. Ze zou het niet fijn vinden dat je je tijd zo verdeed. Ze zou willen dat je je inzet voor iets wat je echt wilde doen.’

‘Leuk geprobeerd, Diamond. Jij weet net zo goed als ik dat mama door het opvoeden van jullie zessen te uitgeput is om zich veel zorgen over mij te maken.’ Ik was tien jaar na Diamond geboren als zevende kind, tot ieders grote verbazing, vooral die van mijn moeder. Zij had gedacht dat de tijd dat ze kinderen kon krijgen al achter haar lag. ‘Ze vindt het waanzinnig om oma te zijn. Hoeveel zijn het er inmiddels?’

‘Twaalf: Topaz heeft er zes, Steel twee, Silver een en Opal drie.’

‘Goed dat jij de tel bijhoudt; ik ben een waardeloze tante. Twaalf schattige kleinkindertjes om te verwennen zonder daar verantwoordelijkheid voor te dragen. Mama zal zich echt niet druk maken over mij.’

Diamond, die zowel in onze familie als in de rest van de wereld altijd de vrede wil bewaren, schudde haar hoofd. Ze maakte een gebaartje met haar vingers, waardoor de ober opsprong om ons de rekening te brengen. ‘Dat doet ze wel, alleen is haar gezondheid de laatste tijd niet meer zo goed. Sinds papa.’

‘O, dus daarom is ze verhuisd naar die bejaardenflat zonder logeerkamer vlak bij Topaz?’ Moet je jezelf nou eens horen, Crystal. Wat klonk ik verbitterd. Dat moest echt ophouden. Mijn beroerde situatie was niet aan Diamond te wijten. Met papa’s overlijden had mama niet alleen haar man verloren maar ook haar zielsverwant, zoals wij Savants onze levenspartners noemen. Omdat ik die zelf niet had, kon ik me niet echt in haar verdriet verplaatsen, maar ik wist dat het voor een Savant ongeveer net zo erg was als zelf doodgaan. Haar verdriet had alle aandacht opgeëist toen hij stierf en Diamond was de enige

geweest die me was komen troosten toen ik met een stel onvoldoendes en zonder toekomstperspectief de school verliet. ‘Sorry, ik ben doodmoe. Je hebt gelijk: ik zal nadenken over dat idee van die kostuums. Ik kan het denk ik niet aan om herexamens te doen.’

‘Fijn. Je hebt zo veel in je mars, ik wil gewoon dat je daar wat mee doet.’ Diamond schonk me haar speciale glimlach. Ze is ongelooflijk goed in het kalmeren van mensen die in de knoop zitten en onwillekeurig voelde ik me toch iets beter door haar rustgevende kracht. Haar vaardigheden zijn erg gewild in de Savant-gemeenschap en ze wordt vaak gevraagd om te onderhandelen tussen strijdende partijen. Wij Savants zijn mensen die met iets extra’s geboren worden. Dat kan een gave zijn om de toekomst te voorspellen, dingen te verplaatsen met onze geest of telepathische gesprekken te voeren. Maar als er zo veel begaafde mensen staan te dringen om een plekje in de schijnwerpers, als een stelletje diva’s in het operatheater in Venetië, kan dat leiden tot discussies. Diamond bezit de beste gave in onze familie. Het is echt cool om te zien hoe ze de kwijlende waakhond van een procederende partij reduceert tot een kwispelende puppy. Al mijn broers en zussen beschikken tot op zekere hoogte over een gave. Behalve ik.

Ik ben het equivalent van wat in de wereld van Harry Potter een snul genoemd wordt. Een fiasco. Iedereen had verwacht dat ik als het zevende kind over de complete trukendoos zou beschikken. In plaats daarvan kregen ze een meisje dat je kon vertellen waar je je sleutels had laten liggen. Jawel: ik ben de verpersoonlijking van een draadloze sleutelvinder. Ik zie de spullen waaraan je gehecht bent als ruimteafval in een baan om de aarde draaien en kan je, zo nodig, vertellen in welke richting je iets moet zoeken wat je kwijt bent. Ik ben niet geschikt voor telepathie, want als ik me in verbinding stel met andere Savants is het

net of ik regelrecht in de stroom met afgedankte satellieten vlieg en uit de baan rond de aarde word geslingerd, waardoor ik vrijwel volkomen nutteloos ben. Mijn gave is niets meer dan een goochelkunstje en een hulpmiddel voor de nonchalante types onder ons. Desondanks maken mijn familieleden er maar al te graag gebruik van.

Neem gisteren. Topaz belde op toen we op het vliegveld waren, maar niet om zomaar wat te kletsen. ‘Crystal, Felicity heeft haar jas ergens op school laten liggen. Zou jij zo lief willen zijn om me te vertellen waar ik die kan vinden?’ Mijn zus Topaz was de moeder van het meest vergeetachtige meisje ter wereld.

Binnen een redelijke afstand – in dit geval zo’n vijftien kilometer, aangezien we overstapten op Heathrow – lukt het me meestal wel mijn gave in te zetten. Ik sloot mijn ogen. Een beetje gemanooeuvreer tussen de rondwarrelende dingen in Felicity’s geest en... ‘Hij is achter de schildertafel gevallen.’

‘Hoe is dat in hemelsnaam mogelijk? Laat maar. Bedankt, liefje. Tot gauw.’

Dat soort gesprekken heb ik voortdurend met mijn broers en zussen. Ik ben een wandelende afdeling voor gevonden voorwerpen.

Mijn gave is eerder irritant dan een zegen. Helemaal omdat er bij het hele Savant-zijn sowieso al een addertje onder het gras zit: wij kunnen alleen de ware liefde vinden bij onze Savant-tegenhanger of zielsverwant, zoals dat bij mijn ouders gebeurd is. Ze hadden ongelooflijk veel geluk gehad dat ze elkaar ontmoetten, want je zielsverwant wordt tegelijkertijd met jou verwekt, waar ter wereld dan ook. Ons leven is een zoektocht naar die andere persoon, maar de kans dat je hem of haar vindt, is klein, omdat diegene tot elk ras kan behoren en in elk land kan wonen. Moet je je voorstellen wat dat betekent: je grote liefde